

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobkyně: **M. M.**, nar. ...., státní příslušnost Ukrajina, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 10. 2013, č. j. CPR-8737-2/ČJ-2013-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobkyně brojí proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 30. 10. 2013, č. j. CPR-8737-2/ČJ-2013-930310-V234, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 27. 5. 2013, č. j. KRPB-42449/ČJ-2013-060022-SV, a napadené rozhodnutí potvrdila.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 5. 2013, č. j. KRPB-42449/ČJ-2013-060022-SV bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území

členských států Evropské unie, byla stanovena v délce dvou let. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky byla podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Pro případ, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo ve lhůtě stanovené k vycestování nevykonatelné z důvodů podle ust. § 119, § 119a, § 179 nebo § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebo z důvodu dle ust. § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, byla doba k vycestování z území stanovena do 30 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů.

Žalobkyně namítá, že od zahájení správního řízení uváděla jako důvod znemožňující uložení správního vyhoštění svůj zdravotní stav, kdy trpí závažnou chronickou nemocí srdce spočívající v poruše srdečního rytmu a hrozící zástavě srdce. Žalobkyně si je vědoma toho, že samotná existence vážné choroby není důvodem pro neuložení správního vyhoštění, avšak dle jejího názoru jsou podmínky pro neuložení vyhoštění a strpení jejího pobytu dány tím, že úroveň poskytovaných služeb na území státu, jehož je státní příslušnicí, je několikanásobně nižší, než je tomu na území České republiky. Namítá, že vzhledem k tomu, že v případě zástavy srdce hrají roli při záchraně života nikoli minuty, ale vteřiny, znamenalo by případné vyhoštění na území Ukrajiny závažné ohrožení života žalobkyně, protože na území Ukrajiny by bylo pouze jediné zdravotnické zařízení, které by bylo schopné poskytnout žalobkyni potřebnou lékařskou pomoc. Nad rámec uvedeného ohrožení života žalobkyně uvedla, že s ohledem na délku jejího pobytu na území České republiky si hraší zdravotní pojištění pouze na území České republiky a jelikož na území Ukrajiny si zdravotní pojištění dlouhodobě nehradí, bylo by pro ni likvidační, kdyby musela podstoupit operaci na území Ukrajiny. Žalobkyně má za to, že správní orgány postupovaly v rozporu s čl. 1, čl. 2 odst. 1 ve spojení s čl. 6 odst. 1 a čl. 31 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Dle názoru žalobkyně bylo nutné v případě nebezpečí zásahu do práva na ochranu života a zdraví použít ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, kdy v případě udělení správního vyhoštění by došlo k zásahu do soukromého života tím, že by bylo ohroženo zdraví žalobkyně. Žalobkyně zdůrazňuje, že ani v době podání žaloby se její zdravotní stav nezlepšil, je opakovaně hospitalizována a bude muset podstoupit další chirurgické zákroky. V případě, že by rozhodnutí o vyhoštění bylo vykonatelné a musela by vycestovat, musela by přerušit léčbu, na které závisí její život. Žalobkyně má za to, že v jejím případě není možné aplikovat ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, protože cizinec nemůže mařit výkon správního rozhodnutí v situaci, kdy by výkon ohrozil jeho zdraví a život. Není podle jejího názoru možné uložit správní vyhoštění za jednání, které lze považovat za jednání v situaci krajní nouze.

S ohledem na shora uvedené žalobkyně navrhuje, aby soud rozhodnutí žalované zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a aby uložil žalované povinnost uhradit žalobkyni náhrady nákladů řízení.

Žalovaná ve vyjádření vzhledem k tomu, že v žalobě jsou obsaženy totožné argumentace, na které bylo plně reagováno v napadených rozhodnutích, odkázala na odůvodnění těchto rozhodnutí. Žalovaná neshledala ve svém postupu pochybení, a proto navrhuje zamítnutí žaloby.

V návaznosti na podání žalobkyně ze dne 14. 1. 2014 soud v předmětné věci nařídil jednání, které se konalo dne 27. 1. 2015 za účasti žalobkyně a jejího právního zástupce. Žalovaná se z jednání omluvila.

Žalobkyně především setrvala na své žalobní argumentaci. Připustila, že v době zahájení řízení o správním vyhoštění pobývala na území České republiky neoprávněně, bylo to však způsobeno vážným srdečním onemocněním, které se dostavilo náhle po prodělání chřipkového onemocnění. Žalobkyně s poukazem na lékařské zprávy uvedla, že se dne 6. 6. 2013 podrobila operaci, dále doložila lékařské nálezy z období od 30. 9. 2013 do 19. 10. 2013 a lékařské nálezy o následné péči po datu vydání rozhodnutí. Žalobkyně potvrdila, že správní orgán prvního stupně byl o zdravotním stavu žalobkyně informován a že po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebyl ze strany žalobkyně její zdravotní stav správním orgánům prezentován.

Jednání bylo odročeno za účelem vyhlášení rozsudku na den 24. 2. 2015.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně dne 20.2.2013 oznámil zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění na základě toho, že se toho dne dostavila na Policii ČR, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Brno, cizinka (žalobkyně) za účelem vydání výjezdního příkazu. Lustrací bylo zjištěno, že je vedena v evidenci nežádoucích osob s platností od 23.11.2012 do 24.6.2013 a poslední vízum opravňující ji k pobytu skončilo dne 23.11.2012 a doba k vycestování do 23.12.2012. Bylo zjištěno, že mařila výkon soudního či správního rozhodnutí a došlo k naplnění ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, když nejméně 20.2.2013 pobývala na území ČR bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna a bez platného oprávnění k pobytu a mařila výkon rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 2.7.2012, které nabylo právní moci dne 23.11.2012. Cizinka do spisu založila zprávu o ambulantním vyšetření ze dne 12.2.2013.

V protokolu o vyjádření účastníka správního řízení sepsaného dne 27.2.2013 za přítomnosti zástupce cizinky, cizinka uvedla, že dne 20.2.2013 se dostavila s právníkem na OAMP Brno s žádostí o vízum za účelem strpění z důvodu operace při vědomí, že proti předchozímu rozhodnutí o správním vyhoštění byla podána žaloba, která byla zamítnuta, ale následně byla podána kasační stížnost. Na dotaz, zda jí brání překážka ve vycestování do země původu, sdělila, že musí podstoupit operaci srdce, kterou nelze provést na Ukrajině, jinak jí hrozí úmrtí. V ČR má pojištění a jedná s pojišťovnou, zda jí operaci proplatí. Naposledy byla na Ukrajině od 9.11.2012 do 2.12.2012. V návratu na Ukrajinu jí tedy brání zdravotní problémy, vzhledem k ošetřování v ČR je pro ni bezpečnější zůstat v ČR a podstoupit operaci, která jí musí být provedena, pokud by šlo o záchranu života. Cizinka se zavázala, že doloží další písemnosti týkající se jejího zdravotního stavu. Doložila dokument o odmítnutí zdravotních výkonů ze dne 30.10.2012 vyhotovený Fakultní nemocnicí Brno, interní kardiologickou klinikou, příjmovou ambulancí DTC, kde se měla podrobit hospitalizaci a vyšetření srdce a opětovně předložila fotokopii zprávy o ambulantním vyšetření 12.2.2013, kterou již předložila v době zahájení řízení. Po zbavení mlčenlivosti pro lékaře Fakultní nemocnice Brno, správní orgán I. stupně vyžádal od této nemocnice dne 19.3.2013 podrobné informace týkající se cizinky a to jaký je její celkový zdravotní stav, zda-

li je v ohrožení života, omezena v cestování, plánovaný průběh léčení, zda bude proveden operační zákrok, v kladném případě, v jakém časovém horizontu, zda tento zákrok lze provést i jinde než v ČR, případně další informace týkající se zdravotního stavu cizinky. V lékařské zprávě ze dne 22.3.2013 ošetřující lékař uvedl, že zdravotní stav může hodnotit na základě jedné ambulantní kontroly na příjmové ambulanci kliniky, popsal zdravotní stav cizinky s tím, že jedinou terapeutickou možností léčení byl zvolen zákrok, který zdravotní pojišťovna odmítla proplatit, takže pacientce v ČR z léčebného hlediska není dále co nabídnout. Jedná se o chronickou povahu onemocnění bez ztrát vědomí, pokud by šlo o akutní stav, musel by se výkon i přes odmítavé stanovisko pojišťovny provést. Radiofrekvenční ablace jako jediný kurativní zákrok je proveditelný i na Ukrajině, minimálně v hlavním městě. Z kardiologického hlediska je pacientka jednoznačně schopna transportu na Ukrajinu s minimálním rizikem poškození zdraví či rizikem smrti. Pojišťovna Maxima a.s. sdělila, že cizinka byla dvakrát hospitalizována ve FN Brno 10.1. – 14.1. a 23.1. – 21.1.2013, pojišťovna garantovala platbu za obě hospitalizace. Dne 2.4.2013 správní orgán I. stupně vyžádal aktuální lékařskou zprávu od FN Brno a k této žádosti byla zaslána zpráva z hospitalizace ve dnech 25.3.2013 – 5.4.2013. Dle této zprávy se měla cizinka dostavit k holterové monitoraci dne 23.4.2013, 29.4.2013 do ambulance CHSS k domluvě na případném elektivním EVF vyšetření, vhodném provedení NMR na arytmogenní dysplasii pravé komory. Ze zprávy nevyplývá, že by se za této hospitalizace podrobila chirurgickému zákroku. Šlo o zdravotní potíže vyžadující MR mozku a neurologické konzilium. Dne 29.4.2013 byl vyzván zástupce cizinky k seznámení se s podklady a vyjádření k nim před rozhodnutím správního orgánu. Tohoto práva zástupce cizinky nevyužil a správní orgán I. stupně dne 27.5.2013 rozhodl o správním vyhoštění citovaném v tomto rozsudku shora. Proti rozhodnutí podal zástupce cizinky dne 29.5.2013 odvolání, současně s žádostí o umožnění nahlédnutí do spisového materiálu s tím, že odvolání poté zdůvodní. Dne 31.5.2013 správní orgán I. stupně vyzval zástupce cizinky k odstranění vad odvolání, tj. jeho odůvodnění do 15-ti dnů ode dne doručení výzvy a dne 6.6.2013 se zástupce cizinky seznámil se spisovým materiálem, odvolání však ve stanovené lhůtě neodůvodnil a v průběhu odvolacího řízení od 31.5.2013 do 30.10.2013 cizinka ani dodatečně odvolání neodůvodnila a nepředložila event. nové lékařské zprávy vypovídající o vývoji jejího zdravotního stavu od 5.4.2013.

Z výpovědi žalobkyně při jednání u soudu vyplynulo, že se operaci podrobila dne 6.6.2013, předložila zprávu o ambulantním vyšetření ze dne 7.10.2013, z níž vyplynulo, že byla hospitalizována v červnu 2013, kdy byla provedena katetrová ablace komorové extrasystolie ZRVOT, lékařské nálezy z období od 3.9.2013 do 19.10.2013 a nálezy o následné péči vydané po datu rozhodnutí. Připustila, že o zdravotních problémech, hospitalizaci a léčbě v červnu 2013 správní orgány neinformovala, podané odvolání ze dne 29.5.2013 nedoplnila, tudíž zdravotní stav po vydání prvostupňového rozhodnutí neprezentovala až do soudního jednání. Doplnila dále, že v měsíci září 2013 požádala o azyl z humanitárních důvodů a o této žádosti nebylo dosud rozhodnuto.

Ze shora provedeného výčtu provedených úkonů správním orgánem I. stupně vyplývá, že si tento sám před vydáním svého rozhodnutí dne 27.5.2013 průběžně doplňoval skutkový stav o zdravotním stavu cizinky bez jakékoliv součinnosti samotné cizinky a k uvedenému dni tudíž vycházel z doložených lékařských nálezů ošetřujících lékařů. Zpráva ze dne 22.3.2013 konstatuje schopnost transportu na Ukrajinu s minimálním rizikem poškození zdraví či smrti a na tomto závěru nezměnila nic ani lékařská zpráva ze dne 5.4.2013 v obou případech ze shodných zdravotnických zařízení. Jak zjistil soud ze správního spisu shora a potvrdila samotná žalobkyně, tato svůj zdravotní stav v odvolacím řízení žádným způsobem nedoložila, odvolacímu orgánu nepředložila nové lékařské nálezy o svém zdravotním stavu. Toto učinila

až v rámci své výpovědi při jednání u soudu dne 27.1.2015. I když v průběhu odvolacího řízení mohlo dojít ve zdravotním stavu žalobkyně, tato však odvolací orgán o vývoji zdravotního stavu nijak neinformovala, takže nelze přičíst k tíži odvolacímu orgánu, že rozhodl o odvolání na základě podkladů, které měl v den rozhodnutí k dispozici. Pokud se žalobkyně domnívá, že v jejím případě bylo nutné aplikovat ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, pak soud musí konstatovat, že pro použití tohoto ustanovení žalobkyně neposkytla žádnou součinnost, i když léčba jejího zdravotního stavu probíhala v průběhu odvolacího řízení a prakticky až do současné doby.

Na základě shora uvedeného posouzení soud dospěl k závěru, že námitce žalobkyně v žalobě nelze vyhovět, neboť byla to žalobkyně, která nevyužila svých práv ve správním řízení – odvolacím, neposkytla vědomě informace o svém zdravotním stavu a za této situace nelze přičítat k tíži napadenému rozhodnutí žalobkyni vytýkané pochybení.

Soud proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. února 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová